

"Tots som culpables de l'estat del COC"

En un moment en què l'opinió pública sembla recuperar l'interès per les seleccions catalanes, però els fets posen més difícil que mai el reconeixement internacional del COC, el president d'aquesta organització, Ignasi Donate, parla de la situació.

La reforma de la Carta Olímpica de l'estiu passat, que tanca les portes a comitès olímpics que no pertanyen a estats, les declaracions polèmiques del portaveu del govern espanyol, Miguel Ángel Rodríguez, o la sentència del TSJC, que limita la projecció internacional de les seleccions catalanes, són les últimes traves que ha trobat l'esport català. El president del Comitè Olímpic de Catalunya (COC), Ignasi Donate, en comenta la situació.

—Per començar a situar-nos una mica, quina és ara per ara la situació del Comitè Olímpic Català?

—Bé, la situació del COC no és diferent a la d'abans. Sí que s'han plantejat una sèrie de dificultats que aquests dies han sorgit amb la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i la modificació de la Carta Olímpica. Però, en canvi, van apareixent voluntats en l'àmbit esportiu català encaminades a donar-nos més suport. De vegades sembla que com més difícils se'ns posen les coses, amb més ganes es vol treballar per aconseguir-les.

—Per dir-ho d'alguna manera, s'han observat canvis de voluntat política?

—Sí, però no a l'alt nivell. Més aviat al nivell de la política de base, de la sensibilitat política dels ciutadans. Això, però, ja comença a arribar a les altes instàncies i es comencen a formular aquestes preocupacions en forma d'objectius polítics.

—Ha esmentat la reforma de la Carta Olímpica. Després d'aquesta reforma que equipara el concepte de país esportiu a país polític, és a dir, a estat independent, quin paper pot fer el COC?

—Bé, en principi el paper que hem hagut de fer és aclarir si la modificació anava adreçada a vetar el pas al COC. Totes les instàncies, i en especial les directes del Comitè Internacional Olímpic, han dit que aquesta reforma en cap cas s'ha plantejat i aprovat per vetar el pas del COC. En segon lloc, hi ha la qüestió jurídica,

veure fins a quin punt afectaria o no aquesta modificació, que encara s'haurà de discutir. El COC, però, no centra els seus esforços a veure si és o no viable qualsevol tipus de formulació jurídica. El que busca és un tipus de formulació catalana de l'esport. Jo crec que la idea de tenir un comitè olímpic propi és més que res una resposta natural a un procés. No hi ha país, no hi ha Catalunya, no hi ha Països Catalans si no hi ha un poble que s'afirmi com a tal, amb independència de la seva formulació política.

—CiU, en el seu darrer congrés, va introduir com a objectiu de partit la defensa de les seleccions esportives catalanes. Hi ha hagut alguna iniciativa de CiU, en aquest sentit, aprofitant ara el pacte amb el PP?

—Jo crec que, d'iniciatives, encara no n'hi ha cap. Crec que es van consolidant posicions. Es van posant les bases perquè hi hagi la necessitat d'una negociació sobre el COC. Penso que un bon moment per a la negociació seria ara amb la projectada modificació de la Llei de l'esport. El govern espanyol ha obert un procés de reforma d'aquesta llei de l'any 90. Crec que s'hauria d'iniciar un procés de consens global de tots els partits polítics catalans per propiciar una reforma que doni lloc a una llei de l'esport més oberta i menys polititzada, que deixi a l'esport manifestar-se pels seus propis canals.

"De vegades sembla que com més difícil se'ns posen les coses, amb més ganes treballarem per aconseguir-les."

—I quina és l'opinió, ara per ara, de cada un dels partits del Parlament de Catalunya respecte al COC?

—El Partit Popular té una falta de sensibilitat evident, i també el Partit Socialista, que no s'ha manifestat mai a favor del COC. Més aviat sembla que no té consciència que el poble català hagi de manifestar-se amb un esport propi. En canvi hi ha una sensibilitat molt clara i un diàleg obert amb Iniciativa, amb Esquerra, amb Convergència i amb Unió. Crec que si al PP se li formulés la reforma de la Llei de l'esport, no des de la vessant nacionalista, sinó com a reordenació de l'esport, es podria arribar a un acord.

—...i amb el PSC?

—Em resulta difícil entendre l'actitud del PSC. Suposo que respon més a una falta de definició interna.

—Es pot dir que hi ha cap culpable que avui dia el COC no estigui reconegut?

—Com que és un problema complex, cadascú, des del primer catalanet fins el president de la Generalitat, és responsable de la situació actual. Per tant, no m'agrada gens parlar de culpabilitats.

—Vist amb perspectiva, va ser un error desmobilitzar les protestes per aconseguir el reconeixement del COC previstes durant els Jocs de Barcelona?

—No, no va ser cap error. El principal èxit que el COC podia tenir era que els Jocs de Barcelona rebessin el suport de la ciutadania i de tot el poble de Catalunya. Hauria estat un error fatal posar-nos en contra de tot el projecte dels Jocs. El problema va ser que després dels jocs hi va haver una davallada de l'interès per treballar pel COC. Recordo unes declaracions, l'agost del 92, del president de la Generalitat de Catalunya en què semblava que volia afrontar el tema del COC. Després, però, aquest anunci no va correspondre a una realitat.

—Joan Antoni Samaranch, com a president del COI, ha facilitat la feina o l'ha perjudicat?

—Crec que s'ha mantingut al marge i que, des d'aquesta situació, la seva actitud —obligada per la manca de requisits que encara té el COC per poder accedir a un reconeixement— ha estat de comprensió envers el projecte.

—En diverses declaracions ha dit que la reforma de la Carta Olímpica supeditava a pressions polítiques uns criteris del Comitè Olímpic Internacional que fins ara havien estat només esportius. Qui ha fet aquestes reformes i a qui beneficien?

—Penso que vénen de les federacions internacionals, que tenen gran suport de les plataformes polítiques dels estats. Les federacions internacionals, cada cop més, han anat prenent força en el si del COI.

—Tenen dades actualitzades del suport de la població a les seleccions catalanes.

—Quant a les seleccions, les enquestes més clares, les va fer la fundació Bofill. Reflectien que, en un hipotètic enfrontament d'una selecció catalana contra una d'espanyola, un 63% donaria suport a una selecció catalana. Si no recordo malament, un 23% donaria suport a una selecció espanyola. A un nivell més inferior, queden els que donarien suport indistintament a una selecció catalana o una espanyola. Per tant hi ha un suport clarament majoritari a una selecció catalana.

—Ara, una de les poques sortides que té l'esport català per a poder participar a nivell internacional amb seleccions pròpies és a través de les seleccions esportives no olímpiques. En aquest punt té un paper important la UFEC (Unió de Federacions Esportives Catalanes). Quin moment viu la relació entre el COC i la UFEC?

—Una relació molt estreta. Jo crec que el COC està perfectament coordinat amb la UFEC, quant a objectius. Tant assessorant jurídicament, com promocionant l'esport català, com dinamitzant qualsevol tipus de

formulació catalana de l'esport, com potenciant la Fundació de l'Esport Català —per poder recaptar fons per afrontar les necessitats que planteja una projecció clara de seleccions a nivell internacional—, el COC no solament li dona suport, sinó que treballa conjuntament amb la UFEC.

—Es parla de defensar la projecció internacional de l'esport de Catalunya, mai dels Països Catalans. Es podria pensar en alguna selecció dels Països Catalans?

—Jo crec que actualment això encara no s'ha inventat; és, en aquest sentit, ficció. El que no és ficció és que hi ha unes relacions naturals entre federacions de Catalunya, País Valencià, Illes i entitats del Rosselló. Jo crec que és una necessitat aprofundir en aquestes relacions. Així com és necessari crear una gran estructura de l'esport a Catalunya, paper que podria fer la UFEC, també penso que hauríem de buscar la formació d'una mena de consell de federacions dels Països Catalans que permeti una cooperació més gran en el món de l'esport.

Ignasi Donate. El president del Comitè Olímpic de Catalunya és partidari d'unes lleis que permetin que el món de l'esport es pugui organitzar lliurement sense la pressió dels estats, ni de les institucions públiques.

Enric Rimbau